

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas* (*Dinozaurul care a bălegat Crăciunul*) –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cărțile lui au fost traduse în nouăsprezece limbi până acum.

Nu a văzut niciodată de-adevăratelea un scârt, dar e mereu cu ochii în patru. În 2017, a apărut cartea *Scârții*, o aventuroasă călătorie în universul ascuns sub patul copiilor din întreaga lume.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

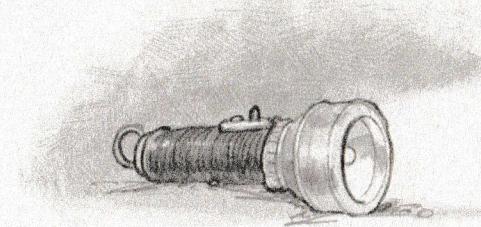
TOM FLETCHER

Scârții

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR



PROLOG

NOAPTEA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

Soarele dispăru în spatele contururilor ascuțite ale acoperișurilor din orașul Whiffington, ca o mingă de foc înghițită de un câine negru, înfometat.

Se lăsă un întuneric gros și sinistru, cum nopțile din Whiffington nu mai cunoscuseră vreodată. Luna însăși abia dacă își adună curajul să se uite pe furiș de după nori, de parcă știa că în noaptea aceea avea să se întâmple ceva neobișnuit.

Mamele și tații din Whiffington își băgară copiii în pat, neștiind că urmau ultima poveste citită înainte de culcare, ultimul sărut de noapte bună, ultima oară când stingeau lumina.

SCÂRTII

Se făcu miezul nopții.

Ora unu.

Ora două.

Ora trei.

SCÂRT ...

Un zgomot ciudat sparse tăcerea.

Se auzea dinăuntrul uneia dintre case. Dacă tot orașul dormea profund, oare cine să fi făcut acel sunet?

Sau, poate nu *cine*, ci *CE*?

... SCÂRT!

Se auzi din nou. De data asta, din altă casă.

Scârt!

Scâââârt!

SCÂAAÂÂRRRRRRT!

NOAPTEA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

În holurile din toate casele din Whiffington răsună scârțâitul unor podele din lemn.

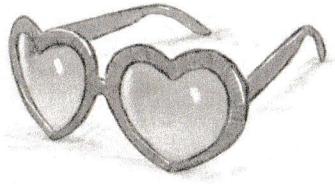
Era ceva înăuntru.

Ceva care **SCÂRTÂJA**.

Ceva neomenesc.

Nu se auziră tipete. Nu începură coșmaruri.

Copiii dormeau liniștiți, minunat de neștiutori că lumea din jurul lor se schimbase. Se întâmplase totul fără zarvă, ca printr-un fel de magie neagră, și nu aveau să afle nimic până nu se trezeau de dimineață, în ziua în care a început totul...



CAPITOLUL UNU **ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL**

Să pornim de la ziua în care a început totul.
În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi.

Bun. Am pornit, dar nu-i prea interesant, nu? Hai să mai încercăm o dată.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi din cauza unui zgomot neobișnuit...

Ei, parcă-i ceva mai bine. Să vedem ce se întâmplă mai departe...

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei.

Iar devine cam plăcitos, nu? Să mai încercăm o dată și partea asta...

ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei pentru că mama lui Lucy nu era acolo să-l opreasă. Vezi tu, Lucy era pe cale să afle că în noaptea aceea, în timp ce dormea, mama ei dispăruse...

VAI! DE! MINE!

Imaginează-ți că te trezești și descoperi că, peste noapte, mama a dispărut! Mă trec fiorii de fiecare dată când spun povestea asta. Pot să jur că te gândești: „Urmează cea mai formidabilă poveste de groază din lume. Abia aştept s-o citesc și să le spun tuturor prietenilor mei ce curaj am, pentru că nu m-am speriat niciun pic.“

Chiar dacă, de fapt, ţi-a fost frică tot timpul.

Ei bine, să știi că ăsta-i abia începutul. Stai să vezi când o să citești mai încolo, după ce apar și Scărții!

Să-mi spui dacă ţi se face frică... pentru că mie mi s-a făcut!

Atunci, în ziua în care a început totul, Lucy s-a dat jos din pat, și-a luat halatul albastru pufos, apoi a pășit pe podeaua care scărțăia, încălzită acum de soarele dimineții strecurat printre perdele.

Ti-ar plăcea să știi cum arăta Lucy?

Bineînțeles că și-ar plăcea! Uite o fotografie...

După cum vezi, avea părul mai scurt decât majoritatea fetelor, cafeniu ca noroial sau ca ciocolata, și chiar dacă lui Lucy îi plăcea aşa, scurt, mama insista să-și lase breton.

— Ca să nu mai semenii a băiat! spunea mama (înainte să fi dispărut, bineînțeles).

Treaba asta o deranja rău pe Lucy, deoarece bretonul îi cădea mereu în ochi, ceea

ce însemna că era nevoie să-l neteză tot timpul să-și lingă palma și să-l neteză încă o parte, cât să poată vedea.

Ochii ei, după ce dădea bretonul deoparte, erau verzi-căprui... sau poate căprui-verzui. În orice caz, erau puțin verzi și puțin căprui. Ai putea spune că Lucy nu avea nimic deosebit și ar fi adevărat; nu



ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

se diferenția de restul copiilor din Whiffington, ceea ce înseamnă alt mod de-a spune că era cu adevărat deosebită.

Dar vorbim mai amănunțit despre asta ceva mai târziu.

— Mami? strigă Lucy, păsind tiptil pe palier spre camera mamei.

Desigur, tu știi deja că nu avea cine să-i răspundă, pentru că mama ei dispăruse!

În timp ce deschidea încetisor uşa camerei și băga capul înăuntru, lui Lucy începu să-i bată inima mai tare în piept.

Cartea doamnei Dungston rămăsese pe noptieră, cu un semn ițit din ea și cu ochelarii de citit deasupra. Lângă carte stătea cana ei goală de cacao, imprimată cu buline galbene. Papucii de casă erau aranjați frumos lângă pat. Totul arăta ca



În afara de țărâitul strident al deșteptătorului și de faptul că patul era ciudat de gol.

Lucy opri deșteptătorul și dădu fuga să verifice în baie.

În baie nu era nimeni.

La duș nu era nimeni.

La closet nu era nimeni (deși Lucy ar fi fost extrem de surprinsă să-o găsească pe mama ascunzându-se acolo).

Alergă la parter.

În bucătărie nu era nimeni.

În living nu era nimeni.

Nimeni nicăieri.

— Mamă? **MAMĂ?** strigă ea, cu o undă de panică crescându-i în glas, în timp ce inima îi topăia în piept ca o broască.

Vezi tu, lucrul cel mai de speriat era că lui Lucy Dungston nu i se întâmpla asta pentru prima oară.

Cu câteva luni în urmă, dispăruse și tatăl ei!

De necrezut, nu-i aşa?

Mama lui Lucy fusese distrusă.

— Probabil că a plecat cu altă femeie, o auzise Lucy șușotind în curtea școlii pe una dintre celelalte mame.

ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

— Ce bărbat infidel și stricat! spusese alta, clătinând din cap.

Dar Lucy nu-l considera pe tata cătuși de puțin stricat. Nu putea crede că ar fi plecat fără să-și ia rămas-bun de la ea, fără să lase un bilet, fără să spună unde se ducea, fără să-și termine biscuitul cu ciocolată pe jumătate mâncat și cana de ceai abia începută, pe care o găsise pe noptiera lui în dimineața dispariției.

Așa că în *acea* dimineață, în ziua în care a început totul, Lucy avu sentimentul foarte ciudat că între cele două dispariții exista o legătură și că se petreceea ceva ciudat.

Dădu fuga pe hol, înșfăcă telefonul de pe măsuța cam șchioapă și formă numărul de mobil al mamei (îl știa pe de rost, în caz de urgență, cum ar trebui să-l știe orice copil cuminte de unsprezece ani). Dar, când telefonul mamei începu să sune, Lucy îi văzu luminițele pe brațul canapelei.

Închise și lăsa învinsă capul în piept.

Își privi picioarele... picioare... pantofi... Pantofii mamei!

Dădu fuga spre ușa de la intrare. Pe covoraș, exact acolo unde îi descălțase mama de cu seară și

de unde îi încălță în fiecare zi înainte să plece, erau o pereche de mocasini comozi, fără toc, împodobiți cu floricele lucioase. Mama nu s-ar fi dus nicăieri fără pantofi... nu-i aşa?

Lui Lucy îi stătu inima în loc. Totul i se părea mult prea cunoscut. În ziua când dispăruse tata, unul dintre lucrurile cele mai stranii fusese acela că bocancii lui preferați, negri și butucănoși, cu șireturi galbene, pe care îi purta absolut în fiecare zi, rămăseseră lângă ușă, ca și cum n-ar fi plecat nicăieri. Exact ca pantofii mamei!

Lucy știa că nu putea face decât un singur lucru. Trebuia să anunțe poliția.

Nu mai sunase niciodată la poliție, iar în timp ce apăsa emoționată cele trei cifre ale numărului, cu degetul tremurând, inima îi bubuia în piept.

Ce crezi tu că s-a întâmplat mai departe? Dacă te gândești că a răspuns un polițist la telefon și i-a spus: „Stai liniștită, Lucy, am găsit-o pe mama ta, o aducem chiar acum acasă, iar pe drum cumpărăm și ceva de mâncare pentru micul dejun. Ce ai dori?“, să știi că te-ai înșela foarte rău și probabil că n-ar trebui să scrii niciodată o carte.

ZIUA ÎN CARE A ÎNCEPUT TOTUL

De fapt, s-a întâmplat cel mai rău lucru care i-ar fi putut trece prin cap lui Lucy...

Nîmic.

Telefonul doar sună, sună și iar sună, până când Lucy închise.

— De când nu răspunde poliția la telefon? își spuse Lucy cu voce tare, iar glasul îi răsună neobișnuit în casa goală.

O voce mică îi răspunse în capul ei: „De când se petrece ceva ciudat...“

Lucy deschise ușa și ieși afară, în aerul puturos al dimineții. Era destul de normal ca aerul din jurul casei familiei Dungston să fie puturos. Mirosea ca un amestec de părturi, un dram de brânză puturoasă cu damf de ciorapi, plus un iz întepător de varză proaspăt fiartă. Nu casa mirosea aşa, ci camionul parcat pe alei. Era un camion de gunoi din acela îndesat, demodat și gata să-ți mute nasul, care se târâie prin oraș însoțit de niște oameni soiosi și veseli, îmbrăcați în salopete răpănoase, ca să adune sacii cu gunoi împuțit ai tuturor.

Tatăl lui Lucy fusese exact unul dintre oamenii aceia veseli și soiosi care strâng gunoiul. Era gunoierul orașului Whiffington, unde locuia – *pardon*,